

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

Str. Dimitrie D. Gerota nr. 7-9, sector 2, București, cod poștal: 020027

Telefoane: 021.310.23.56, 021.316.31.34

Fax: 021.316.31.31

021.310.23.57, 021.316.31.33

Cod fiscal: 10464660

E-mail: ces@ces.ro

www.ces.ro

Membru fondator al Asociației Internaționale a Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare (AICESIS)
Membru al Uniunii Consiliilor Economice și Sociale și Instituțiilor Similare Francofone (UCESIF)

„Consiliul Economic și Social este organ consultativ al Parlamentului și al Guvernului în domeniile de specialitate stabilite prin legea sa organică de înființare, organizare și funcționare.” (Art. 141 din Constituția României revizuită)

Nr. 4690/08.07.2026

AVIZ

referitor la propunerea legislativă privind protecția minorilor în utilizarea serviciilor de rețele sociale online (b406/23.06.2026)

În temeiul art. 2 alin. (1) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 11 lit. a) din Regulamentul de organizare și funcționare, Consiliul Economic și Social a fost sesizat cu privire la avizarea *propunerii legislative privind protecția minorilor în utilizarea serviciilor de rețele sociale online (b406/23.06.2026)*.

CONSILIUL ECONOMIC ȘI SOCIAL

În temeiul art. 5 lit. a) din Legea nr. 248/2013 privind organizarea și funcționarea Consiliului Economic și Social, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ședința din data de 8.07.2026, desfășurată online, conform prevederilor Hotărârii Plenului nr.86/17.05.2022, avizează **NEFAVORABIL** prezentul proiect de act normativ, cu următoarea motivare:

- deși propunerea urmărește un obiectiv legitim și necesar, protecția minorilor în utilizarea serviciilor de rețele sociale online, acesta prezintă o serie de deficiențe:
- suprapunere cu cadrul normativ european existent:
 - obiectivul protecției minorilor în mediul online este legitim și de interes public major, însă domeniul este deja reglementat substanțial prin Regulamentul (UE) 2022/2065 privind serviciile digitale – Digital Services Act (DSA), care obligă platformele online accesibile minorilor

să instituie măsuri adecvate și proporționale pentru asigurarea unui nivel ridicat de confidențialitate, siguranță și securitate, interzicând totodată publicitatea bazată pe profilare atunci când furnizorii au certitudinea rezonabilă că destinatarul serviciului este minor;

- de asemenea, pentru platformele foarte mari, DSA reglementează evaluarea riscurilor sistemice, inclusiv cele privind protecția minorilor, sănătatea mintală și funcționarea sistemelor algoritmice, de recomandare și publicitate. Prin urmare, propunerea riscă să dubleze obligații deja existente la nivel european, transformând un cadru european bazat pe proporționalitate, evaluarea riscurilor și soluții tehnice adaptabile într-un regim național paralel, cu obligații rigide și potențial neunitar aplicabile;
- depășirea cadrului european și fragmentarea pieței unice digitale:
- DSA urmărește instituirea unui cadru armonizat pentru serviciile digitale în piața unică, inclusiv prin reguli privind protecția minorilor, sistemele de recomandare, publicitatea și diminuarea riscurilor sistemice;
 - propunerea legislativă introduce, însă, un regim național distinct, prin interdicția generală de acces sub 15 ani, obligații specifice de verificare a vârstei, setări implicite pentru conturi, restricționarea anumitor funcționalități și proceduri proprii de notificare și gestionare a conținutului cu risc pentru minori.
 - o astfel de abordare poate constitui o formă de suprareglementare, în măsura în care impune furnizorilor de platforme obligații suplimentare față de cadrul european direct aplicabil, fără o justificare clară privind necesitatea și proporționalitatea lor.
 - adoptarea unilaterală a unui regim mai oneros în România riscă să fragmenteze piața unică digitală și să creeze asimetrii între operatorii care furnizează servicii în România și cei care operează în alte state membre;
- lipsa neutralității tehnologice și rigiditate normativă:
- deși propunerea face trimitere la soluții de verificare a vârstei conforme cu dreptul Uniunii și la orientările adoptate în aplicarea DSA, aceasta ajunge să impună furnizorilor o conduită tehnică foarte specifică: verificarea efectivă a vârstei, neacceptarea caracterului pur declarativ al vârstei, limitarea accesului pentru minorii sub 15 ani, setări diferențiate pentru categoria 15–18 ani și modificări ale sistemelor de recomandare, publicitate și mesagerie. Or, inclusiv la nivelul Comisiei Europene,

soluțiile de verificare a vârstei sunt încă tratate ca instrumente în curs de dezvoltare și standardizare, prin ghiduri și prototipuri menite să ofere soluții interoperabile și care protejează viața privată. În plus, nu este definită sintagma „*acces progresiv*”, nu rezultă cine stabilește nivelul de acces și nici care sunt criteriile de acordare a acestuia

- în acest context, o lege națională care impune obligații tehnice înainte de maturizarea deplină a acestor standarde riscă să reducă flexibilitatea tehnologică a operatorilor și să creeze costuri de conformare pentru soluții care pot deveni rapid depășite;

➤ insecuritate juridică:

- propunerea legislativă utilizează noțiuni largi și dificil de delimitat în practică, precum „*conținut cu risc pentru minori*”, „*conținut cu risc grav pentru minori*”, „*măsuri adecvate și proporționale*”, „*risc semnificativ și imediat*”, „*notificare suficient motivată*” sau „*elemente obiective și verificabile*”. Deși astfel de concepte pot fi utile într-un cadru flexibil de evaluare a riscurilor, ele ridică probleme atunci când sunt transformate în obligații legale susceptibile de sancțiune;
- operatorii economici pot fi puși în dificultatea de a anticipa ex ante ce conținut trebuie limitat, ce măsuri sunt considerate suficiente, în ce termen trebuie intervenit și cum trebuie echilibrată protecția minorilor cu libertatea de exprimare, dreptul la informare și pluralismul opiniilor. Această lipsă de previzibilitate creează premisele unei aplicări neunitare și ale unui climat de insecuritate juridică incompatibil cu un mediu digital și economic predictibil;
- numeroase dispoziții nu sunt suficient de clare, previzibile și determinate, utilizând noțiuni generale sau nedefinite, fără stabilirea unor criterii obiective de aplicare, ceea ce poate genera interpretări diferite și dificultăți în aplicarea legii (a se vedea art. 2, art. 3, art. 4, art. 6 – Verificarea conturilor existente și art. 7 – Procedura notificării);

➤ impact disproporționat asupra mediului de afaceri:

- propunerea transferă către furnizorii de platforme online obligații tehnice, organizaționale și operaționale substanțiale: implementarea unor mecanisme de verificare a vârstei, adaptarea conturilor existente, configurarea implicită a setărilor de siguranță, limitarea publicității și a funcționalităților de mesagerie, crearea unor mecanisme de notificare accesibile utilizatorilor din România, analizarea notificărilor și adoptarea

de măsuri într-un termen scurt. Aceste obligații presupun modificări de infrastructură, proceduri interne de moderare, sisteme de audit, integrarea unor soluții terțe de verificare a vârstei și, eventual, revizuirea contractelor cu furnizorii tehnologici.

- în lipsa unei evaluări concrete a impactului economic și administrativ, afirmația că efectele asupra mediului de afaceri ar fi limitate nu este suficient fundamentată. Reglementarea riscă să producă efecte disproporționate mai ales asupra operatorilor de dimensiuni mai mici sau asupra furnizorilor care nu dispun de resursele marilor platforme globale;
- răspunderea „exclusivă” a furnizorilor este mult prea categorică și discutabilă, deoarece protecția minorilor reprezintă o responsabilitate comună a familiei, a reprezentanților legali, a instituțiilor de învățământ, a autorităților publice și a furnizorilor de servicii digitale;

➤ riscul unor proceduri și competențe paralele:

- propunerea desemnează Autoritatea Națională pentru Administrare și Reglementare în Comunicații (ANCOM) drept autoritate de supraveghere, în colaborare cu Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (ANSPDCP) și cu alte autorități relevante, dar nu clarifică suficient raportul dintre noul regim național, competențele existente în aplicarea DSA și competențele ANSPDCP în materia protecției datelor. DSA prevede deja un mecanism european de supraveghere, cu roluri pentru coordonatorii serviciilor digitale, autoritățile naționale competente și, în anumite situații, Comisia Europeană.
- în paralel, Regulamentul General de Protecția Datelor (GDPR - General Data Protection Regulation) reglementează condițiile privind consimțământul copilului în legătură cu serviciile societății informaționale și obligația operatorului de a depune eforturi rezonabile pentru verificarea autorizării consimțământului de către titularul răspunderii părintești, în funcție de tehnologia disponibilă. Fără delimitări explicite, există riscul ca aceeași conduită să fie analizată simultan prin prisma DSA, GDPR și a noii legi naționale, generând incertitudine cu privire la autoritatea competentă, regimul sancționator aplicabil și criteriile concrete de conformare;

➤ în concluzie, unele măsuri propuse restrâng exercițiul unor drepturi fundamentale prin formulări generale și fără o fundamentare suficientă privind

necesitatea și proporționalitatea acestora, aspect ce impune o analiză atentă din perspectiva Constituției României, a Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și a Convenției europene a drepturilor omului (a se vedea art. 14 – Interesul superior al copilului);

- textul propunerii se prezintă formal ca o reglementare complementară DSA, însă mai multe dintre obligațiile pe care le instituie depășesc marja de manevră lăsată statelor membre de acest regulament:
 - DSA este un regulament de aplicare directă, iar pentru anumite paliere ale reglementării — în special regimul de moderare a conținutului notificat (notice-and-action, deja complet reglementat la art. 16 DSA), absența unei obligații generale de monitorizare (art. 8 DSA) și, pentru furnizorii de platforme foarte mari, supravegherea obligațiilor sistemice (competența de supraveghere și sancționare aparține fie mecanismului DSA însuși, fie exclusiv Comisiei Europene);
 - art. 7 din propunerea legislativă instituie o procedură de notificare paralelă, cu termene proprii (48 de ore pentru conținutul cu risc grav) și cu propriul standard de „*notificare suficient motivată*”, care riscă să intre în conflict cu mecanismul unitar deja prevăzut de art. 16 DSA, creând un regim dublu și potențial contradictoriu pentru același furnizor;
 - în mod similar, art. 9 alin. (6) din propunerea legislativă prevede că sancțiunile pecuniare pentru platformele foarte mari revin exclusiv Comisiei, ceea ce este corect, dar restul arhitecturii sancționatorii (art. 8-9) tratează generic „furnizorii platformelor online”, fără a delimita suficient de riguros unde se oprește competența ANCOM și unde începe competența exclusivă a Comisiei, ceea ce generează un risc de conflict de competențe și de dublă sancționare.
- propunerea legislativă nu stabilește un echilibru adecvat între obiectivul protecției minorilor și respectarea drepturilor și libertăților fundamentale, în condițiile în care măsurile propuse sunt, în anumite cazuri, excesiv de restrictive și nu sunt însoțite de garanții procedurale suficiente pentru prevenirea aplicării arbitrare.

Președinte,
Sterică FUDULEA